

Arrest

nr. 209 769 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HIMPLER
Tervurenlaan 42
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HIMPLER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als descendent. Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 104 481 van 6 juni 2013 het beroep heeft verworpen.

Op 15 juli 2013 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als descendent. Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 129 030 van 10 september 2014 het beroep verwerpt.

Op 17 november 2016 dient verzoekster een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als descendent in functie van mevr. R.L., van Belgische nationaliteit. Op 5 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 194 591 van 6 november 2017 de beslissing vernietigt omdat er geen wettigheidstoetsing kon worden gevoerd.

Op 8 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 17.11.2016 werd ingediend door:

Naam: A. Voorna(a)m(en): S.R. Nationaliteit: Congo (Volksrep.) Geboortedatum: 06.10.1974 Geboorteplaats: Brazzaville Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° stelt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van haar adoptiemoeder L., R. (...). Er werd reeds eerder een beslissing genomen inzake deze aanvraag, echter deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6.11.2017 (betekend op 9.11.2017), vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van in het land van oorsprong of origine.

Uit geen van de voorgelegde documenten blijkt dat aan betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De voorgelegde documenten werden reeds herhaaldelijk besproken bij de vorige aanvragen. Bij de huidige aanvraag steekt niets nieuws betreffende het feit of betrokkene al ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene blijkt in 2007 te zijn aangekomen, ze was toen al 32/33 jaar. Er werden wel attesten van onvermogen, eentje van 2007 en een recent voorgelegd. Echter, uit zo'n attest kan uiteraard niet worden afgeleid hoe mevrouw toen wel in haar levensonderhoud voorzag. Niets sluit uit dat zij op die leeftijd een partner had, tot zelfs een gezin, en de partner dus in mevrouw haar bestaansmiddelen voorzag of desgevallend een andere persoon. We kunnen niet automatisch aannemen dat het wel degelijk de referentiepersoon was die in het levensonderhoud van betrokkene voorzag. Het feit dat betrokkene pas in 2011 in België werd geadopteerd doet geen afbreuk aan de vereiste dat er wel degelijk wordt aangetoond, om te kunnen beroep doen op art. 40 ter, dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. Alle bewijsstukken waaruit moet blijken dat betrokkene 'zakgeld' heeft gekregen van de referentiepersoon, zijn niet dienstig, gezien ze allen gaan over de periode dat betrokkene in België verbleef. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen en afhankelijkheid die ze voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen die ze reeds heeft ontvangen niet op te volgen en hier dus illegaal te verblijven. Er wordt niet betwist dat haar familie (zowel de kinderen van de referentiepersoon als de referentiepersoon zelf) haar in België ondersteunen, echter dat is niet voldoende.

Vandaar dat mevrouw het verblijfsrecht als familielid van een Belg overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet kan verwerven. Er werd daarbij wel degelijk rekening gehouden met alle voorgelegde stukken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het voorzichtigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1/ Moyen pris de la violation des articles 1 à 3 de la loi du 29/7/1991, de l'erreur de motivation, du devoir de prudence et du principe de bonne administration et pris de la motivation inexacte, insuffisante et dès lors de l'absence de motif légalement admissible et de l'erreur manifeste d'appréciation, ainsi que du manquement au devoir de soin, de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et de la violation de l'article 40 BIS et 40 TER de la loi du 15/12/1980.

Attendu qu'il y lieu de contester la motivation de la décision attaquée.

Attendu que la requérante a bien établi que sa mère disposait de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers.

Attendu que la condition pour le descendant d'être à charge du parent rejoint implique que celui-ci subvienne aux besoins de son descendant et que ce dernier démontre l'existence d'une dépendance économique, ce qui implique notamment qu'il prouve qu'il ne peut se prendre personnellement en charge, à défaut pour lui de disposer d'autres ressources financières dans son pays d'origine (C.E., 9 février 2012, n°217.863 et C.E., 26/6/2012, n°219.969).

Que cette preuve a été rapportée par la partie requérante qui a produit différentes pièces et ce, de manière incontestable.

Attendu que la partie adverse a procédé à une interprétation non admissible de la notion d'être à charge afin de pouvoir tenter de justifier et motiver la décision attaquée.

Attendu que la partie adverse procède à des supputations non étayées par une quelconque pièce et à un véritable procès d'intention en considérant qu'il n'était pas exclu qu'en 2007, la requérante avait un conjoint (alors qu'elle a toujours été célibataire), voire une famille (alors que celle-ci réside en Belgique) et que son conjoint ou une autre personne pourvoyait à sa subsistance.

Attendu que par ailleurs et en toutes hypothèses, il eût fallu prendre en considération le fait que la requérante a été adoptée en 2011 en Belgique et que dès lors la notion de personne à charge devrait être prise en compte à partir de cette date puisqu'avant cette date, il n'existait pas de lien de filiation entre le regroupant et le regroupé.

Que les conditions visées à l'article 40 TER sont dès lors bien respectées.

Attendu que la requérante doit pouvoir bénéficier du regroupement familial et ce, conformément à l'article 40 TER de la loi du 15/12/1980 puisqu'elle répond à toutes les conditions légales.

Attendu que dans la mesure où le délégué du Secrétaire d'Etat a pris une motivation inexacte, incomplète, inadéquate, non admissible, stéréotypée et inappropriée, il a violé les dispositions susmentionnées au moyen.

Qu'un acte administratif est en effet illégal s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles ce qui est en l'occurrence le cas (voir notamment arrêt EL YAAQOUBI n° 42119 du 2/3/1993).

Que la partie adverse a manifestement excédé les limites du pouvoir d'appréciation qui lui est reconnu par la loi.

Que dès lors la décision attaquée n'est pas motivée correctement.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée."

3.2 Verzoekster wijst erop dat zij voldoende heeft aangetoond financieel afhankelijk te zijn en wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster had geen partner of gezin in het land van herkomst. De verwerende partij speculeert in de bestreden beslissing. Haar familie verblijft in België. Er is geen rekening gehouden met het feit dat zij geadopteerd werd in 2011 in België en bijgevolg diende het begrip 'ten laste van' beoordeeld te worden vanaf de adoptie vanwege de referentiepersoon, ogenblik dat verzoekster reeds in België verbleef, omdat er daarvoor geen familieband bestond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster die meerderjarig is, heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van mevrouw L.R., een Belgische onderdaan, door wie zij in december 2010 werd geadopteerd.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2 van diezelfde wet bepaalt onder meer dat als familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan in het land van oorsprong of origine. Uit geen van de voorgelegde documenten blijkt dat verzoekster reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. “Het feit dat betrokkene pas in 2011 in België werd geadopteerd doet geen afbreuk aan de vereiste dat er wel degelijk wordt aangetoond, om te kunnen beroep doen op art. 40ter, dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. Alle bewijsstukken waaruit moet blijken dat betrokkene ‘zakgeld’ heeft gekregen van de referentiepersoon, zijn niet dienstig, gezien ze allen gaan over de periode dat betrokkene in België verbleef.”

De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Om aldus vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van een Unieburger te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg.

Voorts sluit de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar Belgische ouder(s). Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "*die te hunnen laste zijn*".

In casu is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer er geen bewijzen voorliggen dat verzoekster al in haar land van oorsprong of herkomst ten laste was van haar Belgische moeder, de verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Het betoog dat het begrip 'ten laste zijn' slechts vanaf de adoptie kan worden beoordeeld om de reden dat er daarvoor geen verwantschapsband bestond, kan hier geen afbreuk aan doen aangezien deze interpretatie ingaat tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie en de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hier anders over oordelen zou een ontkenning betekenen van de wettelijke voorwaarde waaraan zij *in casu* dient te voldoen (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694; RvS 10 november 2017, nr. 239.838 en RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Het feit dat verzoekster zou aantonen dat zij heden ten laste is van de referentiepersoon volstaat niet om aan te tonen dat zij reeds in het land van oorsprong of herkomst ten laste was van haar Belgische moeder. Ook het feit dat zij niet over een partner of gezin zou beschikken in het land van herkomst doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan met welke door haar bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het verzoekster is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"2/ Moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et du principe général du droit de la proportionnalité.

Attendu qu'il y lieu d'invoquer l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Attendu que la Convention européenne des Droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée, le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité (J.Velu et R.Ergec, La convention européenne des droites de l'homme, Bruylant, 1990,p.338).

Qu'il ne fait nul doute qu'en l'espèce les relations de la requérante avec sa mère adoptive notamment tombent dans le champ d'application de l'article 8 de cette Convention ;

Qu'il faut également avoir égard au concept de vie privée également protégé par cet article.

Attendu que la Cour de Strasbourg a affirmé dans l'arrêt Rees du 17/10/1986(série A, n°106, p.15,par.37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8 par.2 offraient sur ce point des indications fort utiles.

Attendu qu'il est reconnu que les autorités publiques doivent s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et familiale.

Que ces autorités doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale (« La mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune Barreau, Bxl,1994,p.95).

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

Attendu qu'il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale soit proportionnée, c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie privée et familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public (J.Velu et R.Ergec, op.cit., p.563, n°688).

Attendu qu'il devrait être également pris en considération le principe général de droit de la proportionnalité .

Que le Conseil d'Etat, en son arrêt du 25/9/1986 (n°26933,A.P.M., 1986, n° 8,p108), a stipulé que « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie familiale ».

Que le Conseil d'Etat a rappelé le 27/8/2004 cette obligation d'examen.

Attendu qu'en prenant une décision de refus de séjour de plus de 3 mois, la partie adverse viole de manière flagrante l'article 8 de la CEDH puisque la requérante n'est pas autorisée à accompagner sa mère et/ou à la rejoindre.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée."

3.4 Inzake de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad allereerst op dat er geen redenen voorliggen om het ingeroepen gezinsleven tussen de verzoekster en haar moeder in twijfel te trekken. Verzoekster houdt wel ten onrechte voor als zou de bestreden beslissing een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht inhouden. Zij gaat er hiermee aan voorbij dat de bestreden beslissing net inhoudt dat wordt vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als familielid van een Belg te genieten.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals het aantonen ten laste te zijn of afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd.

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om

van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd. Zij brengt ook niks in tegen de concrete vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande. De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoekster, die verzoekt om een verblijf van meer dan drie maanden en waarbij het aldus gaat om een eerste toelating, niet aantoont dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen haar gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Niets verhindert verzoekster om vanuit het land van herkomst contact te onderhouden met haar adoptiemoeder. Evenmin zijn er gegevens voorhanden die haar verhinderen haar privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*"3/ Moyen pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme.
Attendu que le fait de séparer la requérante de sa mère en refusant de lui accorder une carte de séjour est constitutif d'un traitement inhumain et dégradant.
Qu'il y a dès lors violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.
DE TELLE SORTE QUE
Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée."*

3.6 Verzoekster betoogt dat door haar te scheiden van haar moeder artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

De bestreden beslissing gaat evenwel niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing bevat aldus geen verwijderingsmaatregel, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN